Houden van jezelf

19 juni 1959
lezing 53

"Gegroet, lieve vrienden. God zegene ieder van jullie, God zegene dit uur. God zegene ons werk.

Nu ik voor korte tijd afscheid van jullie ga nemen, willen wij in onze wereld onze dank uitspreken tegenover ieder van jullie die zo zijn best doet, die worstelt en weer bovenkomt, die bereid is en voortdurend zijn krachten verzamelt om innerlijke blokkades en weerstanden te overwinnen. Ieder van jullie, die de edele moed heeft dit pad van licht te gaan, moet beseffen dat elke poging van jullie ons weer helpt - en daar zijn we dankbaar voor. Want zonder jullie goede wil zouden wij onze taak niet kunnen volbrengen.

Ik heb ook een voorstel voor al mijn vrienden die in de drie groepen behoren. Als jullie in het najaar weer doorgaan, stel ik voor dat jullie de eerste keer met alle drie de groepen bij elkaar komen. En dan doorwerken zoals tot nu toe, met misschien een paar veranderingen die uit deze eerste gezamenlijke bijeenkomst kunnen voortkomen. Gesprekspunt zou kunnen zijn hoe je onderlinge wrijvingen het best kunt elimineren, wat je eraan kunt doen, hoe je die wrijvingen kunt gebruiken om ervan te leren, individueel en als groep, en ook wat ieder van jullie misschien bijdraagt aan de wrijving, hoezeer je er ook van overtuigd mag zijn dat het beslist de fout van een ander is. Probeer jouw idee van eensgezindheid in dit groepswerk neer te zetten. Probeer je bewust te worden van de verantwoordelijkheid en de prachtige verbintenis die ieder van jullie is aangegaan door aan dit werk deel te nemen.

Laat ieder proberen duidelijk te krijgen waar het groepswerk voor bedoeld is, wat ermee bereikt zou moeten worden en hoe je het aan moet pakken. leder kan zijn mening daarover geven. In deze

gezamenlijke bijeenkomst moet ieder bezwaar vrijuit gezegd en verstandig besproken kunnen worden, in alle vriendelijkheid en openheid voor het gezichtspunt van de ander. Zo stel ik voor dat jullie het nieuwe seizoen na de vakantie beginnen. Natuurlijk kunnen jullie het doen zoals je zelf wilt. Dit is maar een voorstel, niets meer. Misschien blijkt dat één gezamenlijke bijeenkomst niet genoeg is. Dan kun je altijd nog een keer met z'n allen bij elkaar komen tot alles is opgehelderd. Daarna kunnen jullie weer in drie afzonderlijke groepen gaan werken. Maak maar een plan. De inspiratie komt als je ernaar uitreikt. En nu ik het daar toch over heb: probeer je meer bewust te worden van de Heilige Geest, van de inspiratie van de Goddelijke Wereld. Sta ervoor open, vooral als verschillen van mening en wrijvingen je uit elkaar drijven.

Vanavond wil ik het hebben over *eigenliefde*. Jullie weten het allemaal - keer op keer heb ik verteld dat ieders waarheid misvormd kan worden tot een onwaarheid. Dit is misschien wel het krachtigste wapen van het kwaad. Nooit helemaal onwaar, want dat is niet gevaarlijk. Maar iets dat in bepaalde omstandigheden waar kan zijn, verkeerd toepassen of onwrikbaar neerzetten als een vaste norm, dat is het gevaar van het kwade. Van elk deugdelijk concept of idee kan de werkelijke waarheid en betekenis misvormd worden tot het van nul en generlei waarde meer is. Met eigenliefde is het net zo. De volwassen ziel kent een volwassen eigenliefde. Maar waar onbewust houdingen en stromingen misvormd worden, zal ook de gezonde eigenliefde misvormd worden. Dit kan vele vormen aannemen. De meest grove vorm is zelfzuchtigheid: de zelfzuchtigheid om jezelf in een beter licht of een betere positie te plaatsen dan een ander, om op een voordeel voor jezelf uit te zijn ten nadele van een ander. Dan is er een soort zelfbewondering die duidelijk ongezond is. Ook dit kan op verschillende niveaus spelen. Het buitenste laagje is door anderen heel gemakkelijk op te pikken en door de persoon zelf ook als hij eenmaal met zelfonderzoek begonnen is. Vaak ligt het verborgen achter emoties en komt dan niet in daden en gedrag tot uiting. Het kan soms zelfs verborgen zijn achter onecht gedrag dat het tegenovergestelde laat zien. Dan wordt het al moeilijker te ontdekken, zowel voor anderen als voor de persoon zelf. Het vereist werk in de diepte, zoals jullie op Het Pad beogen. Ik hoef jullie niet te vertellen dat elk 'goed' gedrag, dat niet volkomen op eerlijkheid en innerlijke overtuiging gebaseerd is en ondersteund wordt door overeenkomstige gevoelens, niet alleen ondoelmatig maar zelfs schadelijk voor de persoonlijkheid is, tenminste zolang die persoon

gelooft dat zijn gedrag een uiting is van zijn diepste zelf. Want zelfbedrog is schadelijker dan de beste uiterlijke daad of het mooiste gedrag.

Begin daarom te zoeken naar je eigen innerlijke en waarschijnlijk verborgen stromingen van misvormde eigenliefde. Probeer het ware concept ervan helder te krijgen en kijk wat er gebeurt als het verdraaid wordt. Maar laat dit ware concept niet verbergen hoe jij vanuit een schuldgevoel daarvan afwijkt. Kijk liever naar wat het *in jou* is dat deze verkeerde eigenliefde veroorzaakt. Want er moet altijd een reden voor zijn. En zolang je die reden niet hebt gevonden, vrienden, kom je geen stap verder, hoezeer je ook weet dat het verkeerd is. Je kunt er dan niet los van komen. De werkwijze dient dus altijd te zijn dat je er eerst achterkomt hoe je liefde voor jezelf een verkeerde vorm aanneemt. Pas als je al die subtiele, verborgen emoties aan het licht hebt gebracht, kun je verder. Maar als je je die eenmaal bewust bent, kun je dieper graven en bij de oorzaak komen. Meestal kom je er dan achter dat een gebrek aan echte liefde voor jezelf op de gezonde manier, de oorzaak is van je misvormde eigenliefde op de verkeerde manier. Als je niet oprecht van jezelf houdt, moet je wel overvloedig op een andere manier van jezelf houden. Met andere woorden: je onderbewuste zoekt het verkeerde medicijn. Je probeert het gebrek aan zelfrespect - de ware eigenliefde - goed te maken met een onevenredig grote eigenliefde op andere gebieden van je leven. Er is een onvermijdelijk verband tussen deze twee factoren, vergeet dat nooit. Als je oprecht van jezelf zou houden, jezelf respecteert, hoef je niet teveel van jezelf te houden.

In de lezing over de vicieuze cirkel[1] heb ik je verteld over je schuldgevoelens, over je rebellie tegen autoriteit en over je angst niet geaccepteerd te worden, niet geliefd te zijn. Al deze factoren veroorzaken zelfverachting en minderwaardigheidsgevoelens. Je veracht jezelf altijd omdat je op de een of andere manier het leven naar je hand wilt zetten. Je wilt iets op de gemakkelijke manier, zoals een kind dat wil. Uiteindelijk is dát de wortel van je zelfverachting, van je minderwaardigheidsgevoelens. Niets anders. Al je andere verklaringen die je ervoor kunt vinden, zijn alleen maar symptomen en rationalisaties. In de mate waarin jij je onzeker en minderwaardig voelt, in die mate moet er misschien diep verborgen een kant in je zijn die aan het leven wil ontkomen, die iets uit het leven hoopt te krijgen zonder enige investering of enig risico en zonder jezelf bloot te geven. Met andere woorden een verlangen of een overtuiging dat je het leven

[1] Lezing 50 ‘De vicieuze cirkel’ (Noot vertaler)

op de een of andere manier voor de gek kunt houden. Als je die kant vindt, kom je bij de wortel van je minderwaardigheidsgevoelens en je gebrek aan zelfrespect - niet eerder. Tot dan draai je in een kringetje rond, dat wil zeggen, je kunt de vicieuze cirkel niet doorbreken. Als je door innerlijke groei en begrip eenmaal hebt besloten om niet meer te verlangen en te verwachten dat je het leven naar jouw hand kunt zetten (omdat je alleen maar in de problemen komt door naar een onwerkelijkheid te verlangen en die te verwachten), dan vind je op dit breekpunt een goed gegrond zelfrespect. Vanaf dat moment houd je op de juiste en gezonde manier van jezelf. Het verkeerde soort eigenliefde, dat uiteindelijk alleen maar je zelfverachting vergroot, heb je dan niet meer nodig. Dit zuivert je innerlijke visie en begrip, zodat je je volledig bewust wordt (niet omdat het verteld en geleerd wordt) dat wat een voordeel is voor jou en tegelijk een nadeel of pijn voor een ander, in werkelijkheid nooit, nooit vruchtbaar voor je kan zijn. Misschien lijkt het wel even zo, maar in werkelijkheid is het dat nooit. Dat is de blindheid van de mens in deze aardse sfeer, die te wijten is aan zijn beperkte kijk, aan het feit dat je maar een stukje van het totaalbeeld ziet. Maar een dergelijke innerlijke zelfherkenning onthult meer van het beeld, zodat je jezelf kunt overtuigen dat die veronderstelling verkeerd is. Nu zit je nog met de misvatting dat wat een ander schaadt, jou tot voordeel zou kunnen zijn. Iedere dag nog zijn er momenten waarop je op die manier reageert, tenminste emotioneel. Via deze weg ga je volledig begrijpen dat elk mogelijk voordeel, waarbij een broeder of zuster nadeel ondervindt, uiteindelijk een veel hogere prijs van je vraagt dan wanneer je niet meer uit bent op dat soort ‘voordelige aanbiedingen’.

Er is nog een ander verkeerd soort eigenliefde en die is wijder verspreid dan de mensheid zich gewoonlijk realiseert. Dat is een ziekelijke zelfbewondering, het verliefd zijn op jezelf. Dit kan op verschillende manieren tot uiting komen. Over de meest duidelijke ga ik het niet eens hebben. Ik bedoel daar, waar iemand helemaal weg is van zijn persoonlijkheid of alleen maar verliefd is op zijn uiterlijke zelf. Dit is een grove vorm van ziekte en betrekkelijk zeldzaam. Ik wil het wel hebben over de subtielere regionen van dezelfde neiging, die veel vaker voorkomen dan die grove vorm. Iemand kan bepaalde fouten koesteren, zoals ik heb gezegd. Hij vindt ze leuk, voelt ze als bewonderenswaardig, hoewel hij verstandelijk heel goed weet dat ze dat niet zijn. Maar als ze aan het licht komen, als hij zijn reacties zou analyseren, is daar de verliefdheid op zijn manier van leven of wat het

dan ook is. Dit is heel subtiel en wordt al gauw verward met het gevoel van dankbaarheid en levensvreugde, wat zuiver positief is. De grens tussen die twee gevoelens is heel ijl. De geringste afwijking van dat gevoel van dankbaarheid en vreugde over de levenskracht kan al de ziekelijke reactie 'verliefd te zijn op je eigen leven' veroorzaken. Er zijn geen regels over waar je al afwijkt en waar niet. Alleen een volledige oprechtheid en eerlijkheid tegenover jezelf, goed luisteren in jezelf, voortdurend je reacties nagaan en analyseren, je emoties proberen te doorvoelen, alleen daardoor vind je het antwoord of en waar je van de gezonde en positieve lijn afwijkt. Maar kijk uit voor het tegenovergestelde uiterste waar je je schuldig voelt als je van het leven geniet en dankbaar bent voor de goede dingen, omdat je daarin ook iets van eigenliefde bespeurt. Scheid de twee, zonder de oprechte emotie te verstikken uit angst voor en schuld over de mogelijk verkeerde eigenliefde die ermee gepaard kan gaan. Je kunt de verkeerde reactie er niet met kracht uitrukken als je hem eenmaal hebt ontdekt. Dat kan nooit en zou alleen maar je rechtmatige vreugde in het leven verstikken. Zoek liever waar je ware eigenliefde ontbreekt. Dit zal automatisch je misvormde eigenliefde terugdringen.

Ik ben me heel goed bewust, vrienden, dat we ons op glad ijs bevinden. Het kan al gauw tot misverstanden leiden bij degenen die niet tot op zekere hoogte ervaren en getraind zijn in het werk dat we doen. Met je verstand zul je nooit kunnen begrijpen wat ik bedoel. Alleen met je gevoelens. Je moet je nooit schuldig voelen bij dit soort ontdekkingen; accepteer ze en ga van daaruit zoeken naar wat er achter zit, waarom je zo reageert of voelt. Ga op zoek welke afwijzing deze eigenliefde heeft veroorzaakt, deze verliefdheid op jezelf, op je leven, in welke vorm dan ook. Want waar een dergelijke verkeerde vorm van eigenliefde bestaat, moet er een afwijzing in het spel zijn, een denkbeeldige of een werkelijke. Een afwijzing is gewoonlijk de tegenpool van de stroom van verkeerde eigenliefde. Zoek dat gevoel van afgewezen te zijn. Dan zul je niet zo streng over jezelf oordelen. Kijk hoe je (onbewust) op die afwijzing reageerde door jezelf terug te trekken van het leven, het naar je hand te zetten, het op een subtiele manier in je innerlijke houding te misleiden. Dat is de remedie. Dit snijdt je ook niet af van het goede en gezonde gevoel dat pal naast de misvormde reactie ligt. Zo kun je weer je blijheid terugwinnen, je dankbaarheid, je vreugde over wat er aan goeds naar je toekomt zonder dat je er verliefd op wordt, om het zo maar uit te drukken.
De juiste soort eigenliefde is het natuurlijke voortvloeisel van de

gezonde ziel. In de mate waarin jij je innerlijke ziekten heelt, in die mate houd je echt en oprecht van jezelf. Heel lang heeft de mens geleefd in de veronderstelling dat het zondig is om ook maar enigszins van jezelf te houden. Dit is net zo onjuist als de ziekelijke soort eigenliefde. In geen van de boeken van de heilige schrift of in welke andere leer van waarheid en waarde zul je ooit vinden dat je niet van jezelf mag houden. Niet van jezelf houden betekent dat je het goddelijke wezen dat je vertegenwoordigt, niet eert. Niet van jezelf houden betekent zelfbestraffing, masochisme, ontkenning van je persoonlijkheid. Als je niet van jezelf houdt, kun je niet naar behoren functioneren, kun je niet liefhebben en anderen helpen. Pas dus op voor de misvatting dat het verkeerd is om van jezelf te houden. Maak daarom steeds het onderscheid tussen het ziekelijke en het gezonde, dat wil zeggen tussen zelfrespect en misvormde eigenliefde.

Maar al te vaak wordt de mens bij het nemen van beslissingen gekweld door de vraag of hij daarbij ook met zichzelf rekening mag houden. Zonder zich bewust te zijn van die gedachten is hij doortrokken van het massabeeld, de misvatting dat het zelfzuchtig en zondig is om ook aan zichzelf te denken. Dit verlamt dan zijn vermogen om zelfs maar tot een beslissing te komen. Natuurlijk spelen al zijn angsten en minderwaardigheidsgevoelens een rol mee. Het nemen van beslissingen is een vereiste voor een gezond leven. Deze misvatting in geest en ziel vergroot het onvermogen tot het nemen van beslissingen. De mens blijft ‘hangen’ tussen de twee verkeerde uitersten, zijn gebrek aan ware eigenliefde aan de ene kant en zijn teveel aan ziekelijke eigenliefde aan de andere kant. En zolang hij niet tot het breekpunt komt waar ik het zojuist over had, komt hij er niet uit. Hij heeft geleerd dat het verkeerd is om aan zichzelf te denken en dus raakt hij in totale verwarring. Hij veronderstelt dat iets wat hem tot voordeel strekt, automatisch verkeerd is. Dat kan, maar dat hoeft niet. Ook hier kan geen regel voor gegeven worden.

Je moet je realiseren dat er vaak beslissingen van je verwacht worden in zaken waar het niet zo duidelijk is wat juist en wat verkeerd, wat goed en wat slecht, wat wit en wat zwart is. Beslissen betekent kiezen en een keuze doet altijd iemand pijn. Realiseer je dat die iemand niet altijd jij hoeft te zijn. Het kan, soms, maar soms ook is de verstandigste beslissing dat jij het niet bent. Dit lijkt misschien in tegenspraak met wat ik eerder heb gezegd, dat iets wat een ander benadeelt nooit wijs en werkelijk voordelig voor jou kan zijn. Maar dat is het niet. Beide

uitspraken zijn waar in deze aardse sfeer. Als je voor een beslissing komt die iemand pijn gaat doen, jou of een ander, is dat het uiteindelijke resultaat van een opeenhoping van afwijkende reacties en kettingreacties in het verleden. Het verleden kun je niet veranderen en daarom kom je er niet onderuit de kwestie in het nu onder ogen te zien. Jij profiteert er zeker niet van. Als je geen of een zelfzuchtige beslissing neemt, gedraag je je masochistisch door jezelf niet een gezond zelfrespect te gunnen, door jezelf evenveel rechten als de ander te ontzeggen of de ander evenveel als jezelf. Als je dit alles eerlijk en integer tegen elkaar afweegt, vind je het juiste antwoord. En dat zal in iedere kwestie weer anders zijn.

Als je oprecht respect hebt voor jezelf, houd je op een bevoorrechte positie te eisen, wat je nu emotioneel nog wel doet. Je verandert zo te zeggen ineens van koers, met het beroemde ‘dat verdien ik niet’ dat zo vaak naar voren komt in het werken aan je zelfbeeld. Als compensatie ga je niet op zoek naar het al eerder genoemde breekpunt, maar ga je over op het andere uiterste door jezelf op een ander niveau te stellen, apart van de anderen, meer eisend dan je geeft - onbewust, emotioneel, psychologisch. Je rebelleert tegen je eigen gebrek aan liefde voor jezelf, je zelfverachting, en kiest voor de ziekelijke overcompensatie in het verkeerde uiterste. Je rebellie is in feite nooit gericht tegen anderen, al kan het op het eerste gezicht wel zo lijken. Maar in werkelijkheid, diep binnenin je, is je rebellie gericht tegen je eigen geringschattende opvatting van jezelf.

Weer zijn deze woorden niet zozeer bedoeld voor je verstand, waar veel van wat ik zeg vanzelfsprekend lijkt. Maar zij moeten emoties bereiken die tijdens het werken bovenkomen. Op die manier ga je bepaalde van die opkomende emoties begrijpen terwijl je anders geen idee hebt van wat ze werkelijk betekenen. Als je onderbewuste ze toestaat naar buiten te komen, lijken ze voor jou één opeenhoping van verwarde gevoelens. Met wat ik jullie vertel zul je in staat zijn iets van deze gevoelens te begrijpen. Zonder dat begrip zouden ze je verstikken, zou je er depressiever van worden dan nodig is en zou je geen heelmiddel zien, geen breekpunt. Lees daarom deze woorden nog eens zorgvuldig over en probeer een weerklank binnenin jezelf te vinden.

Ik wil het ook nog hebben over het element straf in de menselijke persoonlijkheid. Zelfbestraffing heb ik al eerder uitgebreid besproken. Ik vertelde je over je behoefte eraan en de verbanden ermee. In het

kind, maar ook in de onvolwassen volwassene bestaat nog een vorm van bestraffing en dat is het verlangen om een ander te straffen. Als de ander niet doet wat jij wilt, voel je vaak het verlangen om hem te straffen. Dit kan op heel verborgen en subtiele manieren plaatsvinden. Het hoeft zich niet in daden te uiten, in wat je doet of een ander wel of niet voor je doet. Het is meer een innerlijke houding. Het is een welbekend feit dat ieder mens als kind, en ook later nog wel eens, wenst te sterven als het pijn, teleurstelling, frustratie of een afwijzing ervaart. Als je dit grondig analyseert, is de pijn zelden zo diep dat het doodsverlangen echt en oprecht is. Maar al te vaak wenst het kind dit om degene te bestraffen die hem onrecht heeft aangedaan. Het kind voelt en denkt ongeveer zo: "Ze zullen er wel spijt van krijgen als ze zien wat ze verloren hebben. Ze zullen huilen bij mijn doodsbed, bij mijn begrafenis". Deze kinderlijke reacties, die zelfs bij redelijk volwassen mensen voorkomen, kennen jullie allemaal. Maar zelfs als je je niet meer in dergelijke fantasieën stort als je onrecht wordt aangedaan, draag je de kiem daarvan, die zich nu misschien op een andere wijze uit, niet nog steeds in je? Doe je niet precies zo in andere, subtiele, kleine reacties? Er zijn veel andere manieren waarop dezelfde trend tot uiting kan komen.

Het hoeft niet altijd de doodsfantasie te zijn. Je kunt je medeschepselen op heel veel andere subtiele manieren straffen. Ga steeds je meest innerlijke reacties na wanneer je je afgewezen of gekleineerd voelt en kijk waar het element straf een rol zou kunnen spelen. Als je het vindt, is dat voor jou weer een overwinning. Bekijk die reacties zonder enig gevoel van schuld, met de wijze afstand die je voor de kinderlijkheid die nog in je ziel leeft, zou dienen te hebben. In een of ander opzicht draagt ieder mens in zijn leven het kind nog mee dat hij eens was. Neem afstand van jezelf, glimlach erom. Laat je niet betrekken bij dit stuk van jezelf, maar bekijk het objectief: beoordeel het, dit deel van je wezen. Er zijn veel manieren om degenen waar je van houdt, te bestraffen. Ziekte bijvoorbeeld. Hoeveel mensen worden niet ziek om hun geliefden te straffen, om ze te dwingen teder te zijn, meevoelend, begripvol. En zo bestaan er vele andere vormen. Ga ernaar op zoek. Als je jezelf ook vanuit dit gezichtspunt herkent, brengt dat licht en frisse lucht in je ziel. Er is niets dat zoveel bijdraagt aan je mentale, emotionele en spirituele gezondheid dan het besef, het vermogen dergelijke verboden reacties in de ware geest te herkennen.

Zijn er nog vragen over wat ik vanavond heb verteld?"

VRAAG: Ja, over van jezelf houden, op de goede manier. Kunt u iets meer zeggen over zelfmedelijden en egoïsme?

"Ik hoef niet meer te vertellen dat beide het gevolg zijn van de verkeerde vorm van eigenliefde. Wat egoïsme betreft geloof ik dat het antwoord al gegeven is hoewel ik niet dit specifieke woord heb gebruikt. En zelfmedelijden - laten we eens kijken waar dat voor staat. Wat zegt de ziel door zo'n emotie? Ze zegt: "Ik besef dat ik niets kan veranderen. Daarom wil ik de wereld, mijn omgeving, mijn geliefden, God, laten zien hoe ik lijd zonder dat ik er iets aan kan doen; hoe ik het slachtoffer ben geworden van omstandigheden die ik niet in de hand heb. Ik wil dat anderen veranderen. Als ik nu maar laat zien hoe ik lijd, gebeurt dat misschien wel". Iemand die zich werkelijk realiseert dat er niets gebeurt wat niet door hemzelf veroorzaakt is (hoezeer uiterlijke omstandigheden ook op het tegenovergestelde kunnen wijzen) en dat alles veranderd kan worden door jezelf te veranderen, laat zich nooit door zelfmedelijden overspoelen. Als je jezelf, op welke manier dan ook, zo zielig vindt, heb je de waarheid niet geaccepteerd dat jij, en alleen jij, meester bent van je leven. Deze waarheid is niet behaaglijk en er wordt vaak omheen gegaan, maar het is de enige die je werkelijk vrij en onafhankelijk maakt. Zelfmedelijden is een totale afwijzing van je eigen verantwoordelijkheid. Bovendien houdt het het verborgen verlangen in om in plaats van jezelf anderen - mensen, God, het leven - te dwingen tot de noodzakelijke veranderingen."

VRAAG: Misschien kunt u nog toelichten hoe zelfhaat iemand blokkeert in acceptatie en liefhebben?

"Het woord zelfhaat heb ik niet genoemd, wel zelfverachting. Naarmate je jezelf veracht, heb ik uitdrukkelijk gezegd, naar die mate voel je jezelf minderwaardig omdat je op de een of andere manier oneerlijk bent tegenover jezelf en het leven. Naarmate je niet oprecht van jezelf houdt, naar die mate compenseer je dat met verkeerd gerichte eigenliefde."

VRAAG: Hoe zit het met narcisme?

"Dat is een vorm van eigenliefde die zich op verschillende manieren kan uiten. Dat hoeft niet altijd in de overduidelijke vorm van het verliefd zijn op je uiterlijk. Hier heb ik het ook over gehad, zonder het

uitdrukkelijk zo te benoemen. Eigenliefde wordt misvormd als de levenskracht gericht wordt op het zelf in plaats van naar buiten en de brug zoekt naar de ander."

VRAAG: Is er verband tussen buitensporige eigenliefde en homoseksualiteit?

"Dat kan maar het mag zeker niet als algemeen gezien worden. Homoseksualiteit kent zoveel verschillende oorzaken. Het is bijzonder kortzichtig om te zeggen dat homoseksualiteit voortkomt uit dit of uit dat. Spiritueel gesproken zijn, volgens de wet van het karma, de mogelijkheden even gevarieerd en talrijk als de psychologische factoren. De spirituele factoren zijn nooit in tegenspraak met de psychologische, ze geven alleen een uitbreiding. Het verschil ligt alleen in het feit dat je, over het algemeen, de oorsprong niet in de karmische wet kunt vinden, terwijl je in dit leven altijd de psychologische wortels en oorsprong kunt vinden. (Overigens gaat dit op voor alles, niet alleen voor homoseksualiteit.) Er zijn tal van mogelijkheden voor oorzaken en gevolgen van homoseksualiteit in dit leven. Eén van de mogelijkheden is een overdreven vorm van eigenliefde. Maar dit is lang niet de hele verklaring. Andere factoren spelen ook een rol. Buitensporige angst voor het vrouwelijke in de man, of het mannelijke in een vrouw, kan ook een reden zijn voor homoseksualiteit. Nog een andere mogelijkheid is exact het tegenovergestelde. Met andere woorden: als een jongen heel erg veel van zijn moeder houdt en zijn vader veracht en bang voor hem is, kan ook dit homoseksualiteit veroorzaken, omdat hij met z'n moeder wil wedijveren en haar imiteren. Hij wil zich met haar identificeren. Maar in een andere persoonlijkheid met andere karaktertrekken kan precies het tegenovergestelde tot homoseksualiteit leiden. Met andere woorden: eerder haat en angst voor de moeder of de vervangende vrouwelijke moederfiguur, dan liefde voor haar en identificatie met haar. Ook hier gaat generalisatie dus niet op. Generaliseren is altijd gevaarlijk. En dan moet je natuurlijk ook voor ogen houden dat homoseksualiteit nooit veroorzaakt wordt door een enkele factor. Verschillende redenen kunnen gelden. Factoren die elkaar schijnbaar totaal lijken tegen te spreken, kunnen toch allemaal tegelijk een rol spelen. Buitensporige eigenliefde die tot homoseksualiteit leidt of er tenminste gedeeltelijk verantwoordelijk voor is, zou als volgt werken: iemand identificeert zich met zichzelf en stelt daar dan een ander voor in de plaats. Want het onblusbare verlangen van de ziel om een brug te vinden naar het zelf

van de ander, is niet totaal te vernietigen, hoe ziek de psyche ook op andere gebieden mag zijn. Zo werken deze twee stromingen samen en monden uit in de keuze van een partner van dezelfde sekse."

VRAAG: Het hoger zelf kent een verlangen naar vrouwelijkheid, de staat van zijn. Kan dat ook niet de reden zijn? Ik bedoel: een verkeerd begrepen stroming van dit verlangen?

"Je bedoelt in mannelijke homoseksualiteit?" *(Ja)* "Het kan een rol spelen. Maar hoe verklaar je dan vrouwelijke homoseksualiteit?"

VRAAG: *Kan dat niet precies het tegenovergestelde zijn?*

"Ja, want het hoger zelf is mannelijk en vrouwelijk of bevat mannelijke en vrouwelijke stromingen en trekken. Natuurlijk speelt dit een rol. Maar het is niet een bijkomende factor, het is eerder een verklaring voor de afwijkingen. Door deze zielskrachten verkeerd te verstaan, gaan emoties afwijken. We weten dat het in elk ander opzicht ook zo is. Een dergelijke verkeerde uitleg wordt veroorzaakt door de psychologische verdraaiingen. Met andere woorden: als een man weigert beslissingen te nemen en actief te zijn, alles afwijst wat deel uitmaakt van het actieve leven, groeit de vrouwelijke kant van zijn aard buiten proporties. Als aan de andere kant een vrouw bang is voor de passieve en onderworpen staat die - op een gezonde manier - deel uitmaakt van haar aard, wordt ze overactief. Als een dergelijke hyperactiviteit boven een bepaalde grens uitgaat, kan dat uitmonden in homoseksualiteit. Zoals ik al heb gezegd, spelen meestal méér factoren een rol, nooit een enkele, zodat je ze alle in je beschouwing moet betrekken.

Wat betreft de homoseksualiteit is er nog een factor die je duidelijk moet onderscheiden: de mate van homoseksueel gedrag is aangeleerd. Ook dat wordt bepaald door meerdere factoren. Als dat in geringe mate het geval is, kan het versterkt worden door schuld en onderdrukking. Maar door het onder ogen te zien zal het veel van z'n zwaarte verliezen. Op die manier wordt de weg vrijgemaakt voor nader onderzoek, om de verschillende factoren te begrijpen. Speelt het een grotere rol - karmisch groter - dan is er misschien geen innerlijk verlangen om te veranderen. Ieder individueel geval is anders. Ik kan het je alleen maar in grote trekken laten zien, de vele mogelijkheden. Maar je ziet hoe gevaarlijk het is om te zeggen dat homoseksualiteit veroorzaakt wordt door dit of door dat, om met één enkele verklaring

alle gevallen te duiden. Dat kan niet."

VRAAG: En mensen die biseksueel zijn?

"Ook daarvoor zijn de redenen weer talrijk. Het kunnen dezelfde oorzaken zijn als bij homoseksualiteit, alleen verzwakt door de gezonde tegenovergestelde kracht, die sterker kan zijn. Nog weer een andere reden (maar daarmee sluit ik geen van de eerder genoemde uit) kan zijn dat de persoonlijkheid zo verkrampt en onvrij is dat hij zichzelf niet totaal kan geven. Als dan de eerste periode van het nieuwe en opwindende voorbij is, gaat het gevoel verschralen. Als dit voortdurend gebeurt, als zelfs nieuwe partners van de andere sekse niet meer de verlangde ontspanning en vervulling brengen, wordt, om iets totaal anders te beleven, een partner van dezelfde sekse gezocht, zoals andere perverse vormen om dezelfde reden worden gezocht. Ook hier wordt weer gekozen voor het verkeerde heelmiddel. Want dergelijke kunstmatige middelen, waarin uit onwetendheid een toevlucht wordt gezocht, brengen je uiteindelijk in een complete impasse op je weg naar het ervaren van vervulling. Hoe anders het ook is, op een gegeven moment houdt het op een stimulans te zijn. Het ware heelmiddel moet gezocht worden in de innerlijke angst om los te laten, om jezelf te geven, jezelf bloot te geven, en in het op zoek gaan naar het zelf van de ander. Dit lijkt altijd een risico in te houden, het risico van te leven en lief te hebben. Naarmate dat risico wordt vermeden, naar die mate treedt de seksuele vervlakking op. Daar kan je dan overheen proberen te komen door alle mogelijke zogenaamde perversies. Bij mensen met een ander karakter kan het in een 'deugd' worden omgezet onder verschillende religieuze of spirituele maskers en met het afwijzen van elke seksuele ervaring."

VRAAG: Homoseksualiteit lijkt meer in de openheid te komen, meer begrip en acceptatie te ondervinden. Beschouwt u dat als goed? Maakt dat het niet gemakkelijker voor sommigen om erin mee te gaan?

"Ja, dat is beslist zo. Natuurlijk is aan de andere kant het onderdrukken ervan slecht en is een zelfingenomen moreel oordeel over de 'ziekte' van een ander verkeerd. Maar het andere uiterste ligt vaak zo dichtbij. Het is moeilijk om het juiste evenwicht te vinden. De trend van vandaag heeft z'n schaduwzijden. Heel veel jonge mensen maken nu een deugd van iets dat onderzocht en als een ziekte beschouwd zou

moeten worden. Als een jong iemand opkijkt tegen een man of vrouw die - door verschillende factoren in zijn of haar uiterlijke en innerlijke leven - homoseksueel is en door die persoon in een omgeving terechtkomt waar het massabeeld heerst dat het beter en zelfs 'in' is om homoseksueel te zijn, zal het voor hem veel moeilijker zijn om naar verandering en een heelmiddel voor zijn zieke geest te verlangen. Homoseksualiteit is overigens een van de vele vormen van rebellie tegen autoriteit. Je kunt ook zeggen dat iemand er niet door beïnvloed wordt als er geen enkele neiging toe bestaat. Dat is waar. Maar het punt is dat onder de gegeven omstandigheden een betrekkelijk geringe neiging niet als ziek wordt gezien. Alleen door geleidelijk groeiende massabeelden (in bepaalde groeperingen) betreffende dit specifieke onderwerp zal die neiging sterker en gerechtvaardigd worden.

Er zijn maar betrekkelijk weinig mensen die niet tenminste ergens homoseksuele neigingen hebben gekend tijdens het proces van volwassen worden. Die groeiende invloeden van buitenaf kunnen deze neiging en tendens onnodig aanmoedigen, terwijl de persoon er anders overheen zou kunnen groeien. Dit is de negatieve kant. Er zijn altijd vele uitersten nodig om het gezonde midden van de weg te vinden. Dit geldt voor alles. Met de opvoeding van onze kinderen is het net zo."

VRAAG: Ik heb pas nog gelezen dat de geest of de ziel zowel mannelijk als vrouwelijk moet wezen om volledig te zijn. Daarom kan iemand vier of vijf incarnaties lang een man zijn en dan weer vier of vijf incarnaties een vrouw. Daarom kan iemand bij de eerste wisseling van geslacht best homoseksueel zijn. Is dat niet mogelijk?

"Het kan, maar het hoeft niet. Overigens kun je nooit zeggen vier of vijf. Soms is dat zo, in andere gevallen niet. Ook hier geldt weer dat generaliseren tot misverstanden kan leiden. Je moet begrijpen dat de oorspronkelijke spirituele entiteit één wezen is met mannelijke en vrouwelijke eigenschappen. Pas na de val kwam de splitsing. Die splitsing is niet altijd gelijkmatig, in de zin dat het ene deel van de entiteit alle mannelijke en het andere deel alle vrouwelijke eigenschappen heeft. Omdat de val het gevolg was van chaos, was de splitsing van de individuele entiteiten ook chaotisch, dat wil zeggen: het gebeurde in het wilde weg, naar gelang de houding en gevoelens van de entiteit toen die viel. In sommige wezens is de splitsing dus heel ongelijkmatig, waarbij in sommige gevallen mannelijke en vrouwelijke

eigenschappen in beide delen gecombineerd werden. In andere gevallen veroorzaakte de splitsing een duidelijker verdeling in een mannelijke en een vrouwelijke helft, hoewel natuurlijk nooit precies. Naar gelang de gelijkmatigheid of ongelijkmatigheid van de splitsing veranderen de incarnaties van de ene sekse in de andere. Als het ene deel van de gespleten entiteit meer overheersend mannelijk of vrouwelijk is, zal dat ook het geval zijn bij het andere deel en zullen veranderingen van sekse minder vaak voorkomen in de cyclus van incarnaties. In gevallen waar door een grotere ongelijkmatigheid van de splitsing de verandering vaker moet plaatsvinden, kan dat resulteren in homoseksualiteit bij de eerste keer dat iemand geboren wordt in de sekse die tegenovergesteld is aan die van de vorige incarnatie. Maar dit zegt niets over de psychologische factoren. In feite is iedere incarnatie er opdat het individu gezonder en meer heel wordt. Als een entiteit de verkeerde psychologische factoren niet weet te elimineren, kan hij opnieuw een leven ingaan waarin hij het zelfs nog moeilijker vindt om over zijn of haar homoseksualiteit heen te komen. Altijd moeten dus de psychologische oorzaken gevonden worden, wat de waarheid ook is in karmische wetten.

Voor korte tijd laat ik jullie alleen, maar dat betreft alleen onze bijeenkomsten. Al jullie geestesvrienden zijn nog net zozeer met jullie en bij jullie. Vergeet dat niet. Moge ieder van jullie in deze rustperiode nieuwe kracht in je ziel vinden, nieuwe wilskracht, nieuw begrip en een nieuw verlangen naar je innerlijke groei, je innerlijke verandering. Niets kan méér vrucht dragen, méér blijvende voldoening geven en méér vervullend zijn dan dit. Gods zegen gaat met ieder van jullie en wacht tot jullie je ziel ervoor openen en tot je diepste wezen toelaten. Wees in vrede, lieve vrienden, wees in God! “

(De Gids is 19 jaar later (1978) uitvoerig en genuanceerd teruggekomen op het thema homoseksualiteit in de Vraag- en Antwoordlezing 250A van 3 mei 1978. U vindt de vraag en het antwoord als toevoeging aan deze lezing. (Noot vertaler)

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1959
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel ‘Self-Love’.
Vertaling door Ernst Winkler in 1990.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009

Vragen en antwoorden

3 mei 1978
lezing 250A (gedeelte)

VRAAG: Kan een homoseksuele relatie net zo gezond zijn als een heteroseksuele?

"Deze vraag roert natuurlijk een uiterst controversiële zaak aan in jullie tijd en maatschappij. In de geschiedenis van de mensheid is de homoseksueel heel lang vervolgd en als verderfelijk gezien. Vanwege zijn homoseksuele neigingen werd hij ervan beschuldigd een misdadiger te zijn. Er moest een tegenbeweging komen om de mensheid uit deze moraliserende, eigengerechtigde houding te halen. Zij die op deze oneerlijke en pijnlijke manier zijn behandeld, werden niet geholpen hier op een zinvolle manier mee bezig te zijn en moesten wel opstandig worden en rebelleren. In dit reactieve proces werd echter aan het gezonde verstand maar al te vaak voorbij gegaan. Het onderwerp ligt nu zo gevoelig dat iedere toespeling op homoseksualiteit als zijnde een innerlijk probleem of een uiting daarvan, ogenblikkelijk nog meer opstandigheid en ook ontmoediging creëert, speciaal voor hen die zich totaal niet in staat voelen er mee om te gaan. Het feit dat zelfs de bijbel is misbruikt om ondermijnende schuld op mensen te laden die homofiel zijn, maakt het allemaal niet eenvoudiger.

Dus wil ik eerst zeggen dat elke vorm van moraliseren en elk gevoel van zonde uit je bewustzijn gebannen moet worden om je ziel te helpen op de weg die zij moet gaan. Je moet ook begrijpen dat alle menselijke wezens met onopgeloste zielsproblemen op deze aarde komen en dat vele incarnaties nodig zijn om ze op te lossen. Met het probleem van homoseksualiteit is het niet anders. Als je iemand op een oprechte, organische manier heteroseksueel ziet worden als gevolg van een werkelijke ontplooiing, is dat de laatste fase van dit specifieke aspect in zijn ontwikkeling. Zij die in dit leven niet veranderen en niet kunnen veranderen, hebben misschien meer werk in dit opzicht te doen. Dit werk is vaak zo subtiel en vraagt zoveel verschillende benaderingen, dat er onmogelijk oppervlakkig en snel over geoordeeld kan worden. Het kan verschillende *incarnaties vragen* onder totaal verschillende

omstandigheden, ook wat betreft de sekse. Dit is niet anders dan met iedere andere onvolkomenheid in de menselijke ziel.

Dit betekent niet dat zo iemand elke vervulling en alle geluk maar moet opgeven. Als dat zo was, zou geen enkel menselijk wezen ooit vervulling ervaren, in welke vorm en tot op welke hoogte ook. Het betekent: accepteren dat jij, net als alle menselijke wezens, onvolkomen bent, hier bent om te leren en te groeien, moet zorgen dat je het allerbeste maakt van wat je hebt en van wie je nu bent, zonder jezelf te veroordelen, jezelf te verwerpen, zonder wrok, rebellie en zonder jezelf tekort te doen. Dus moet je niet van elk contact en elke lichamelijke ervaring waartoe je nu in staat bent, afstand doen uit een vals gevoel van zonde en misvormde religieuze principes. De vervulling en het plezier die je *kunt* hebben, zijn in feite juist vaak broodnodig om de problemen te ontgroeien die homoseksualiteit zouden kunnen veroorzaken.

Maar kijk uit voor de nét zo misvormde, rebellerende houding van waaruit gesteld wordt dat homoseksualiteit geen probleem is, dat het net zo 'natuurlijk' is als heteroseksualiteit. Je hoeft de ene misvorming niet door een andere te vervangen. Je hoeft het je ook niet al te zeer aan te trekken en je beledigd te voelen als gezegd wordt dat homoseksualiteit een zielsprobleem is. Je hoeft je er ook niet geïsoleerd, anders of hopeloos om te voelen. Daardoor kun je afzien van alle soorten defensieve overdrijvingen.

Laten we nu eens zien waarom homoseksualiteit een spiritueel en een zielsprobleem is. Als je naar het universum en de hele schepping kijkt, kan het je niet ontgaan dat niets wordt geschapen zonder dat het mannelijke en het vrouwelijke principe tot elkaar komen. Zonder dat zou er geen boom, geen planeet, geen enkel levend wezen kunnen ontstaan. Met grootse ideeën en nieuwe uitvindingen is het niet anders: iets van waarde, van blijvende werkelijkheid en schoonheid is altijd een combinatie van deze twee goddelijke aspecten. De vereniging van een man en een vrouw gaat ver boven voortplanting uit. Het is een goddelijke beschikking. Er is een samengaan mogelijk op alle bestaansniveaus, dat er nooit kan zijn bij twee mensen van dezelfde sekse. Dit is een onverbiddelijke wet die misschien het beste vergeleken kan worden met het feit dat je een sleutel nooit in een andere sleutel kunt steken, maar alleen in een sleutelgat. Dit mag bot klinken, maar dat is het niet. Het laat een wet zien, die zelfs voor

mechanische scheppingen opgaat. Het is nodig dat je hierover mediteert omdat het een levensgegeven is en als je dit begrijpt, zal menige deur in je voor je opengaan. Het verlost je van het gevoel van zonde en schaamte dat je doet overhellen naar de tegenoverliggende houding die van opstandigheid en onredelijkheid van waaruit je stelt dat homoseksualiteit hetzelfde is als heteroseksualiteit. Het feit dat in weinig heteroseksuele relaties de goddelijke natuur van de seksualiteit tussen man en vrouw begrepen wordt, verandert niets aan het gegeven dat zij dichter zijn bij waar alle geschapen wezens ooit moeten komen. Het feit dat er net zo goed heteroseksuele problemen bestaan als homoseksuele, verandert ook niets aan dit feit. Kijk uit dat je jezelf niet met anderen gaat vergelijken, afwegend en oordelend: hij is beter, ik ben beter, de een is verder dan de ander, etc. Dat is nooit mogelijk en altijd misleidend. Want wat iemand op zijn evolutionaire reis bereikt mag hebben, op andere manieren heeft hij of zij misschien nog veel te leren vergeleken bij anderen in een tegenovergestelde situatie wat betreft het al bereikte en wat nog gedaan moet worden.

In de niet te verre toekomst zal ik het opnieuw hebben over de spirituele betekenis van het huwelijk, over het huwelijk in de nieuwe tijd, over bepaalde stadia van ontwikkeling hierin. Hier zeg ik jullie dat het voor al degenen die lichamelijke intimiteit alleen met iemand van dezelfde sekse kunnen ervaren wenselijk zou zijn om willekeur in seksuele relaties los te laten en tenminste te proberen genegenheid met seksualiteit te combineren, in zoverre dat maar mogelijk is.

Het is niet waar dat willekeur in seksuele relaties en een al te gemakkelijke houding tegenover intimiteit geen effect heeft op jezelf en op de ander die erbij betrokken is. Het heeft wel degelijk effect. En ik vraag jullie allemaal om deze woorden niet te zien als moraliserend en oordelend. Ze zijn een advies, in liefde en waarheid gegeven.

Wat is nu het zielsprobleem met betrekking tot homoseksualiteit precies? Ik heb er in het verleden al veel over gezegd. Laat me hier samenvatten dat het nooit gaat om een enkele oorzaak. Ieder ingeworteld probleem moet het gevolg zijn van een combinatie van omstandigheden. We kunnen hier onmogelijk op alle verschillende combinaties ingaan. Laat ik zeggen dat het altijd een karmisch overblijfsel is dat meestal tot verschillende incarnaties teruggaat. Als het dat niet was, zou het gemakkelijk en snel te overwinnen zijn. Alles wat ingeworteld is en moeilijk te veranderen, is van langere duur.

Daarom wordt het kind onder omstandigheden en bij ouders geboren die het tot stand komen van deze staat mogelijk maken. Dit worden de psychologische factoren genoemd, die als de oorzaak worden gezien en niet als nog weer een laag van gevolgen. De onderliggende gemeenschappelijke factor is altijd aan de ene kant een afscheiding van de andere sekse - uit angst, haat, wantrouwen en een te sterke identificatie met de andere sekse aan de andere kant. Daarmee gepaard gaat een verlangen naar contact met dezelfde sekse en een sterke ontkenning van het verlangen naar contact met de andere sekse. Deze innerlijke houdingen moeten veranderd worden, al is het maar geleidelijk. Om te beginnen moeten deze stromingen minder vaag, meer bewust worden, zodat het uiteindelijk tot een werkelijk samengaan van de seksen kan komen. Uit dit samengaan van twee individuen van tegengestelde sekse kan uiteindelijk een samengaan met het *al* voortkomen.

Er is nog een spirituele wet die belangrijk is om te kennen. Hij geldt zowel voor deze kwestie als voor vele andere. Hoe belangrijk het ook is om een volmaakter model van welke levenshouding dan ook voor ogen te houden, weet wel dat het schadelijker is voor iemand om dwangmatig te proberen naar dit gedragsmodel te leven als hij zich niet organisch tot deze staat heeft ontwikkeld, dan dat hij zelfs geen idee heeft van deze volmaaktere houding. Laten we dit eens toepassen op homoseksualiteit. Als jouw kennis van wat ik hier zeg, maakt dat je jezelf verwerpt, je schuldig en wanhopig voelt, als je dwangmatig probeert te zijn wat je nog niet kunt zijn, schaad je jezelf. Toch is het belangrijk dat je je ook bewust bent van waarheid en werkelijkheid op een hoger bestaansniveau. Dus hangt het er maar vanaf hoe je met die kennis omgaat. Die moet altijd gecombineerd worden met een realistische zelfacceptatie en met het besef dat onwillekeurige processen indirect werken. Zij komen als een natuurlijk nevenproduct van je werk om elk aspect van je wezen, alle niveaus van bewustzijn, met zachtheid, acceptatie en liefde onder ogen te zien in het besef dat jij een uitdrukking van God bent en via dit pad probeert God in je stoffelijke manifestatie te brengen. Vanuit deze houding en kosmische waarheden over aardse zaken kennend, worden spirituele betekenissen van fysieke uitingen (zoals seksualiteit bijvoorbeeld) een bemoedigend vooruitzicht waar je geleidelijk naar toe groeit. Je weet dan in feite dat je op zekere dag, al is het misschien niet in dit leven, een uitdrukking van deze spirituele betekenis op aarde wordt.

Er is nog een ander aspect aan deze zaak. De schepping is op zo'n prachtige manier vormgegeven dat welke misvorming er ook bestaat, zelfs de misvorming zelf gebruikt kan worden in het totale evolutieproces, het Goddelijke Plan, door haar uit te werken en weer te transformeren tot haar oorspronkelijke vorm. Een paar jaar geleden bijvoorbeeld heb ik uitgelegd dat het drugsprobleem in jullie tijd een uiting is van zielen met bepaalde gebreken, misvormingen en misplaatste behoeften die op een destructieve manier vervuld worden. In het proces waarin alle individuele zielen in deze categorie tot de waarheid komen over de innerlijke betekenis van dit probleem, maakt de geesteswereld tegelijkertijd uiterst positief gebruik van de misvorming. De drugs hebben spirituele deuren geopend voor een groot aantal zielen die anders totaal afgesloten en dood zouden zijn gebleven voor elk innerlijk niveau van werkelijkheid, voor elk spiritueel aspect van het leven. Ik wil hier niet misverstaan worden. Laat niemand geloven dat het gebruiken van drugs wordt aanbevolen, want er is zeer zeker een veel betere manier om die deuren te openen. Maar zolang die omstandigheden toen in die zielen bestonden, vloeide een grote stroom van spirituele werkelijkheid - hoe die ook verkregen was - in een zeer materialistische wereld, in mensen met een sterk afgescheiden bewustzijn.

Tegelijkertijd werden de zielen, die zich nog niet vrij konden maken van hun verontrustende gevoelens ten opzichte van de andere sekse, in grotere getale dan ooit tevoren geïncarneerd, allemaal in één golf als het ware, om juist door hun misvorming een taak te vervullen. Als al die zielen heteroseksueel waren zouden er veel meer geboortes plaatsvinden dan de aarde nu aankan. Ik heb het nu niet alleen over de fysieke aspecten daarvan, die bij jullie wetenschappers heel goed bekend zijn. Veeleer bedoel ik dat deze fysieke omstandigheden, die meer geboortes tot een gevaar maken voor de totale mensheid, een gevolg zijn van de spirituele omstandigheden achter de materiële. Het plan van de verlossing vereist dat de zielen die nu in jullie aardse sfeer komen, van harte gewenst worden door spiritueel hoog ontwikkelde ouders die zich bewust zijn van de diepe betekenis van een dergelijke taak. Dit betekent een spirituele, emotionele en mentale volwassenheid van een tot nog toe ongekende kwaliteit. Door je padwerk baan je de weg voor dergelijke geboortes, vaak indirect, door nieuwe opvoedkundige benaderingen en nieuwe waarden die tot de toekomstige ouders kunnen komen. Als seksualiteit wordt aangegaan in het bewustzijn van de spirituele betekenis ervan, als het huwelijk wordt

aangegaan met totaal andere houdingen en motieven dan tot nu toe, wordt ook het ouderschap op een heel andere manier benaderd en gemotiveerd. Dit maakt ruimte voor veel hoger ontwikkelde zielen in dit rijk, zodat de evolutie door kan gaan. De deuren moeten gesloten worden voor minder ontwikkelde zielen, die hun oefenterrein in andere sferen zullen vinden. Als de deuren openstaan en de grond ontgonnen is voor hoger ontwikkelde zielen, zul je opeens zien dat er genoeg voedsel, lucht en ruimte is voor iedereen. Want al die zaken passen zich soepel aan aan de spirituele behoeften van het grote plan.

In het antwoord op je vraag heb ik schijnbaar nogal uitgeweid maar het is allemaal relevant. Het heeft geen zin de vraag op alleen maar oppervlakkige niveaus te beantwoorden. Ik vraag ieder van jullie die geïnteresseerd is in dit onderwerp, die erbij betrokken is, om mijn antwoord grondig te bestuderen en te proberen het op het diepst mogelijke niveau te begrijpen."

Bovenstaande tekst is genomen uit lezing (250A) 'Vragen en antwoorden', gegeven via Eva Pierrakos in 1978.
Vertaling door Ernst Winkler in 1990.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009